

чать всичко, что може да се заблѣжи у прѣдмѣта, и по кое-то прѣдмѣтъ-тъ се *разбира* измежду други-ты прѣдмѣты и се отличава отъ тѣхъ. Слѣд. за блѣгъ бива общо всичко, что има у себе прѣдмѣтъ-тъ както: негово-то свойство, дѣйствіе, състояніе и пр. нѣ прѣдмѣтъ-тъ испрѣво се прѣдставлява като неопрѣдѣлено *едно*; а послѣ мы открываме полегка у него различно *много*. Това постъпенно открытіе на много у едно става наспротивъ колко-то се задръжява мысленіе-то ни върху различни точки и страны на прѣдставляемый прѣдмѣтъ. Това задръжяваніе на мысленіе-то или вниманіе-то (Гляд. §. 13) прѣдава на наше-то съзнаніе и като да втѣпява у него това, на кое-то мысль-та ни се запира. Това дѣйствіе като най-высокъ стѣпнь отъ вниманіе придруженъ съ углѣбненіе въ прѣдмѣта и съ издирваніе въ него блѣгъ, за да се отличи отъ вниманіе-то, наричатъ *вникваніе*; а послѣдствія-та, кои-то сж съ него нераздѣльны и кои-то правятъ да се втѣпяватъ, и като да се отражяватъ тѣ блѣзи въ съзнаніе-то ни, това вникваніе наричатъ още и рефлексъ (reflexus-отраженіе).

§. 22.

Открыти-ти чрѣзъ вникваніе блѣзи, кога влизать въ съзнаніе, сами ставать *прѣдмѣти за особены прѣдставленія*, и така като да се отдвояватъ отъ прѣдмѣта, у кой-то сж открыти; това се казва *освлѣченіе*.

Изясненіе: Отвлѣченіе-то не е друго, освѣнь мысленно отдѣленіе на блѣгъ-ты, съединены у нѣкой прѣдмѣтъ, и прѣдставленіе тѣхъ, като отдѣльны самостоятелни прѣдмѣты. Така на примѣръ „прѣдставленіе за разумъ, прѣдставленіе за свободъ, прѣдставленіе за даръ на слово“ — имѣтъ си всяко за себе свой отдѣленъ прѣдмѣтъ и правятъ въ съзнаніе-то ни особены прѣдставленія, нѣ както прѣдмѣти-ти прѣдставляеми отъ